

TOMÁŠ BENDA

GABRIEL

POD ZLOMENOU VĚTVÍ

GABRIEL

POD ZLOMENOU VĚTVÍ

Tomáš Benda

Pootevřeným oknem do místností vanul noční jarní vánek. Pohrával si se zašedlou záclonou. A po místnosti vířil prach ze skříní, vystavených vedle sebe podél dvou zdí místnosti. Prach se tichounce usazoval na knihách v policích těchto skříní bez dveří. Knihy, které se do nich nevešly, byly na hromádkách ledabyly po pokoji. Jedna z knih podpírala kratší nohu psacího stolu u okna. Další hromádka na konferenčním stole. Jen křesílko u něj bylo prázdné. Jediný zdroj světla, lampička s bílým plastovým stínítkem, osvětlovala pracovní plochu psacího stolu. Jediný kus nábytku v místnosti, který nebyl pořízen po dostavění panelového domu, otočné kancelářské křeslo na kolečkách, na kterém seděl Gabriel a četl si ručně psaný text na zažloutlém papíře. Před mnoha lety vystudoval archeologii a většinu života strávil po světě na různých vykopávkách. Ale před dvěma lety mu při autonehodě zemřel otec a on se vrátil domů postarat se o nemocnou maminku. Štos zažloutlých papírů, jehož jeden list držel v ruce, našel při úklidu sklepní koje, v krabici s poznámkami z jeho školních let. Na střední škole napsal příběh na základě svého dětského dobrodružství. Samotné psaní nebyl jeho nápad, ale doporučil mu to, v rámci léčby, psycholog, ke kterému roky chodil na sezení. A psaní pomáhalo. Pomáhalo natolik, že po dopsání hlavního příběhu chtěl napsat pokračování. Ale až na těchto pár popsaných papírů nebylo v čem pokračovat, Nikolku nikdy nenašli a na vymyšlení pokračování Gabriel neměl dost fantazie a ani chuť. Zmizení kamarádky ho trápilo celý život, jen jeho práce na vykopávkách mu dávala občas zapomenout. V tuto chvíli, když mu oči létaly po řádkách, si vše připomínal.

Sluneční paprsky, pronikající do pokoje již po ránu, začaly místnost prohřívát. Gabrielek věděl, že přišla ta otravná doba, kdy bude muset vstát, ale držel oči křečovitě zavřené. Stačilo mu, že ho sžirají vlastní myšlenky a chtěl co nejdále oddálit ten okamžik, kdy opět spatří neútěšný pohled na dizajnově zbědovaný nemocniční pokoj. Ale jeho myšlenky na to, kde je Nikole konec, že vlastně je jediný, kdo jí může pomoci a on momentálně nemůůůůže!!! Svěřit se někomu z dospělých? Ne, to je směr do slepé uličky, neboť pohádek je plná knihovna, proč je tedy poslouchat od malého chlapce.

Nakonec byl rád, když vstoupila sestra a oznámila budíček a kolik času zbývá do vizity. A bylo ho dost, takřka celá věčnost. Ale tak Gabrielkovi připadal celý jeho pobyt zde jako celá věčnost. Před prázdninami, pokud by mu někdo věstil, jak jejich velkou část a začátek školního roku bude trávit, že to nebude stát ani za pár řádků do deníčku, nevěřil by. Co by také zapsal? Jak skřípějí podrážky sester na linoleu, cinkání teploměrů před vizitou. Nebo jedna z mála věcí, na kterou by se dalo těšit, ale bohužel na vlastní kůži pochopil, co myslel tatínek, při nejednom nářku, že ti nebožáci kuchaři v Eurestu se učili vařit v nemocničních kuchyních. Takže už ani na jídlo se tu netěšil, nebylo na co.

Snad jediné, když po vizitě začala doba návštěv, ale to Gabrielek pokaždé na pokoji osířel. Sám samotinký bez návštěv. Nešlo to, maminka s miminky nemohla a tatínek musel v práci dohnat, co zameškal. Dědeček po šíleném výstupu na Ralsko měl nakázaný naprostý klid.

Avšak dnes sestra vyzvala i jeho a to ještě nebylo ani po vizitě: „Gabrielku, máš návštěvu.“

Gabrielek vtěsnil mezi pochmurnost svých myšlenek a nevlídnost prostředí velký úsměv.

Sestra přistoupila pomoci mu na kolečkové křeslo: „No, já bych se moc neusmívala. Čeká tě návštěva, kterou tu moc nemíváme.“

Ač jeho naděje měla sílu vybité baterie, nedokázal si pod pojmem návštěva představit něco nepříjemného. Rodiče, prarodiče či sourozenci jsou přece velký důvod k velkému úsměvu a hlavně zde. Je pravdou, že kroky ke zlepšení zdejšího prostředí měly našlápnuto, ale spíše ke krůčku než k sedmimílovému kroku. Stěny vyzdobeny dětskými motivy, sice hrdiny spíše těch menších. Starší děti krteček moc nenadchne, ani kdyby seděl v betmobilu. Snad motýl Emanuel v obleku Ironmana by se mohl na čas stát hitem. Ale žádná sebelepší výzdoba nezakamufluje stáří budovy. A to nejhorší ty staré rozvrzané kovové postele, jejichž datum výroby se snad shodovalo s datem narození architekta této budovy.

„Ve společenské místnosti tě čekají policisté. Mají na tebe pár otázek.“

Úžasné, osud už neví, jak by mi to tu zpříjemnil. Pomyslel si Gabrielelek.

„Jo, abych nezapomněla, mám ti vzkázat od sestřičky z noční směny, že volal tvůj tatínek. Má dnes volno, takže se na tebe přijede podívat.“

To ti policajti nemohli přijít včera nebo zítra, proč dnes, když má přijet táta. Osude, tvé plánování je, jak říká táta, fakt simply clever.

„To je jak naschvál, že? Jako by ti policajti nemohli přijít už včera,“ zamračila se povzbudivě na Gabrielka. „Ale neboj, odpovíš jim po pravdě na jejich otázky a pak se už můžeš těšit na otce.“

Ve společenské místnosti kromě již známého puchu, pravděpodobně od jednoho uhynulého plyšového medvěda, ale doposud se nikomu nepodařilo určit, který z plyšáků to mohl být. Všichni vypadali jako váleční veteráni. Ale třeba by na to mohl přijít jeden z dvojice policistů v civilu.

„Ahoj Gabrielku, já jsem detektiv Kaplička,“ objasnil mladší z dvojice, že se skutečně jedná o policisty v civilu a ne o razantní změnu uniforem, jak Gabrielka napadlo. „A kolega stojící u okna je detektiv Lenc.“

Ten, aniž by odvrátil svůj pohled od okna do místnosti, vyzval Gabrielka: „Posaď se, chlapče.“

Gabrielek se nechápavě podíval na Kapličku. Ten pohledem kmital od kol chlapcova vozíku k zádům otočeného kolegy.

Ale kolegu i nadále fascinoval vysoko plachtící sokol, který zaostřil kořist a střemhlav se spustil k zemi, což byl pro Lence impuls vrátit se k práci. Otočil se: „Nadělal jsi pár lumpáren a zaměstnal tím pěknou řádku lidí.“

Gabrielek nasucho polknul. A jediné, co ho napadlo, že si bude muset pořídit dokonalé krytí, až se vydá hledat Nikolu. A že vydá! Minimálně, až ho pustí z basy.

„A teď máš možnost tenhle dluh splatit.“

Gabrielek si představil zamřížované okno, palandu a před ní dřevěný stůl s haldou papírových pytlíků ke slepení. Nadechl se,

přichystán vyhrnout rukávy pruhovaného pyžama, který v budoucnu bude jeho jediným oděvem a chtěl se přiznat.

Ale jak to tak u dospělých bývá, detektiv Lenc mu k tomu moc času neposkytl a po krátkém pohledu do chlapcových modrých očí pokračoval: „Marně hledáme tvoji kamarádku...“

„Nikolu?“ nenechal ho domluvit.

„Ano, jde o tvou spolužačku Nikolu Janovskou. Její otec nahlásil Nikolčino zmizení v ráno tvého útěku.“

„Ehmm,“ krotit ho Kaplička.

„Dobře, v to ráno tvého nedovoleného opuštění dětského léčebného zařízení zmizela i Nikola, ptám se, mají tyhle dva útěky souvislost?“ zároveň hodil pohledem po kolegovi, aby se ho opět nepokoušel krotit.

Gabrielek se na chvíli zamyslel. Vyprávět jim po pravdě, co vše se stalo, by nemělo smysl, už to zkusil a nefungovalo to. Ale i přesto je chtěl navést alespoň správným směrem. „Ano, má, poprosil jsem ji, ať mi to ráno přiveze batoh s pár věcmi a kolo.“

„Takže ti předala batoh a kolo a pak kam jsi ji viděl odcházet?“ zeptal se detektiv Kaplička.

„Jela se mnou,“ odpověděl stručně Gabrielelek.

„A kam jste jeli?“ zeptali se detektivové současně.

„K průrvě.“

Lenc, který byl nedávno převelen ze vzdáleného kraje na výpomoc zdejšímu detektivům, se nechápavě podíval na Kapličku. Ten pochopil a vysvětlil: „To je uměle vysekaný tunel, kterým protéká Ploučnice v nedalekých Novinách pod Ralskem.“ Otočil se zpět ke Gabrielkovi: „A dál, chlapče?“

Tady se Gabrielek na chvíli zarazil, musel tu podstatnou věc přeskočit i přesto, že šlo o informace podstatnější, než to, kde Nikolu viděl naposled. Byl rozhodnutý pátrat na vlastní pěst, ale i detektivové by mohli mít štěstí s těmi svými moderními metodami vyšetřování. „Opláchli jsme si nohy a po několika minutách jeli až na vrchol Ralska.“

„Až na vrchol?“

„Samozřejmě ne celou cestu, větší část jsme kola tlačili. A nahoře jsem se propadl do té stoly, ve které mě našel dědeček s paní Isabelou,“ necítil se při těch slovech moc příjemně, ale uvnitř se utěšoval, že nelže, jen skutečnost uvádí zjednodušeně.

„A Nikola?“ zeptal se s netrpělivostí v hlase detektiv Lenc.

„Nevím. Ale zeptal bych se paní Isabely, je to vědma. Skutečná vědma, ne ta pouťová, opravdová.“

„Vědma?“ Detektivové po sobě nevěřičně koukli.

„Paní Isabela pomáhala dědečkovi, když mě našel a zachránil.“ Nevěřičné pohledy detektivů se mu vůbec nelíbily.

„Ale tvůj dědeček vypověděl, že tě našel sám a náhodou,“ zpochybňoval detektiv Lenc, hledíc do svého zápisníku. „Jsi si jistý, že tam ta paní Isabela skutečně byla?“

A sakra. Pomyslel si Gabrielek. Chtělo by to brusle na to, abych z toho vybruslil, anebo hodit záchranné lano.

„Promiňte, pánové, nechťic jsem zaslechla poslední část vašeho rozhovoru,“ vmísila se vrchní sestra, a aniž by to tušila, hodila Gabrielkovi právě ono imaginární záchranné lano. „Pana Archanděla seniora znám osobně a jistojistě vím, že jeho slovo má váhu zlata. To vám potvrdí každý, kdo ho zná. Gabrielka přivezli v dosti

zbědovaném stavu. Otevřená zlomenina, vysílení a dehydratace. Byl mimo, téměř v agonii. Ani bych se nedivila, kdyby vám vykládal, a to s naprostým přesvědčením, že za tu jeho zlomeninu může gigantická žížala,“ ušklíbla se.

Gabrielek na ni vytřeštil oči: „Jak o ní víte?“ Hned na to se zarazil, asi neměl takhle zbrkle reagovat.

Vrchní sestra se pousmála na detektivy: „No prosím, pánové. Je mnohem pravděpodobnější, že se Gabrielelek pod nápořem bolesti spletl, než aby pan Archanděl lhal. A teď jestli nemáte na chlapce další otázky, odvedu ho zpět na pokoj, blíží se vizita. A pan primář není rád, když mu v rozestlané posteli chybí pacient.“

„Pro tuto chvíli dalších otázek nemáme. Pokud by nás ještě něco napadlo, budeme tě, Gabrielku, kontaktovat, brzo se uzdrav.“ Oba detektivové mu podali ruce a odešli.

Primář jako každé ráno vstoupil s rozevlátým pláštěm do pokoje. Za ním vlála vrchní sestra a v patách jí byli páni medici. To byla poslední věc, kterou Gabrielelek vnímal. Přemítal, proč dědeček neřekl detektivům pravdu, proč jen popřel pomoc paní Isabely. Vždyť to nebylo nic proti ničemu. V těch minutách přemítání nevnímal, jak primář obchází postel po posteli. A už vůbec nepostřehl, že už stojí celá skupinka u jeho nohou.

Až „Co na to říkáš, chlapče?“ ho probralo, ale nevěděl, jak na to má reagovat.

Vrchní sestra ke Gabrielkovi přistoupila a položila mu dlaň na čelo. Pokrčila rameny. „Pan primář se tě ptal, jestli chceš pustit domů?“

„Ano, prosím,“ vyhrkl Gabrielelek.

„No nevím, připadáš mi nějaký mimo, možná ještě pár dní pozorování.“

Néééé! Vykřikl Gabrielelek v duchu. „Mně je naprosto fajn.“

„To si, milí kolegové, запиšte do svých poznámkových bloků,“ obrátil se na mediky: „tuto diagnózu v moderní pediatrii uslyšíte velmi často. Bohužel jen od pacientů. Je důležité správně pojem – je mi fajn – pochopit. Znamená to, že to sem tam pacienta bolí, ale raději bude úpět doma u playstationu, než se nudit v nemocnici pod odborným dozorem, že?“ Zadíval se na jednoho z mediků, který prstem roloval po displeji svého telefonu. „Tím odborným dozorem jsem samozřejmě nemyslel vás, pane Havláte, neboť odborníkem může být jen ten, který se chce něčemu přiučit. Chápu, je pátek, proto i já, alespoň v tuto chvíli, nemluvíím vážně. Pokud byste na chvíli zvedl hlavu od toho přístroje, všiml byste si, že ani vaši kolegové si nic z toho nezapisují. Teda až na slečnu Martinku, která je schopná si poznamenat vše, i kdybych vám tu předčítal jízdni řád, že?“

Mezi mediky, v oblasti jejich ramen, se objevila blondřatá hlava, s buclatými tvářemi, mladé medičky: „Ehm, promiňte mi, pane primáři.“

„To je v pořádku, slečno. Alespoň mi věnujete pozornost, což se samozřejmě nedá říct o panu Havlátovi. Člověče, prosím vás, přiznejte si, že vás to nebaví a změňte obor. Ať se jednoho krásného dne, až náhodou dostudujete, nemusím bát o svá vnoučata.“

To už ale Gabrielelek hlouček u jeho postele dávno neposlouchal. Byl myšlenkami jinde, až toho po odchodu primáře litoval, nevěděl totiž, zda ho primář propustil, nebo si tu ještě pobude.

Den se vlekl. Nepřítomně sledoval dění v pokoji. Přicházející a odcházející rodiče. Prarodiče přinášející svým, očividně nemocniční stravou, zbědovaným vnoučatům plné tašky ovoce. Ano, ovoce, sice mající funkci kamufláže, před podezřavým zrakem vrchní sestry, která samozřejmě podle tvaru rýsující se na stranách tašky poznala každý pamlsek, zakrytý vrstvou banánů, pomerančů a jablek. U dětí, u kterých nehrozilo zhoršení stavu, tento babičkovský nešvar přehlížela. Ale běda tomu, jehož zdravotní karta nebyla mlsání nakloněna. A dnešek nebyl výjimkou. Chlapci, ležícího vedle Gabrielka, babička postupně vyndala veškeré ovoce, ale když vnořila ruku pro velkou tabulku čokolády, zarazil ji pronikavý pohled vrchní sestry stojící u dveří.

„Paní Chovancová, už minule jsem Vás upozorňovala, že Váš vnuk má přísnou dietu. A za ty dva dny se na tom nic nezměnilo.“

„To je Tamara, té nic neunikne,“ zašeptal chlapec své babičce.

Gabrielek se zarazil. Tamara? Ale na visačce má Jarmila Krátká?! Vzápětí mu došlo, že jde o přezdívku a musel uznat, že o trefnou přezdívku.

Konec návštěv se neodvratně blížil a s ním další den, jehož závěr bude Gabrielelek trávit pohroužen do svých myšlenek a zklamání.

„Dobrý den, já jsem Archanděl.“

„Gratuluji, ale psychiatrie je ve vedlejší budově, pane.“ Během vteřinky si uvědomila svůj omyl, chytla se za pusku a mezi prsty procedila: „Omlouvám se, Vy budete tatínek Gabrielka, že?“

„To je v pořádku. Občas se mi to stává, je to daň za tak netradiční příjmení.“ Jeho pohledu neunikl obrázek Karla Gotta, nalepený nad stolem sestry. „Když někdo může být Bůh, proč bych já nemohl být Archanděl.“

„Tady máte Gabrielka a doma jistě Rafaela a Michaela, že?“ s úsměvem se snažila své prvotní fópá odlehčit, neúspěšně.

„Jistě, že ne. Dvojčata se jmenují Michal a Radek.“

Oba se rozesmáli.

Jejich smích zachytila Tamara, tedy vrchní sestra. „Tady nejste v cirkuse! Pane!“

„Archanděl. Omlouvám se, madam.“

„Mně!“ vyprskla. „Omluvit byste se měl tomu chlapci. Za celou dobu pobytu u nás za ním přišla jen policie! A dnes ho primář propustil už ráno a Vy si přijedete až teď. Záleží Vám na něm vůbec?!“

„Ale madam, já...“

„Žádné, ale madam. Všichni se vymlouváte jen na práci.“ Odcházejíc polohlasně dodala: „Chudáci děti.“

Cestou z nemocnice k autu, při nastupování i jízdě, se tatínek stále dokola omlouval. Samozřejmě, když Gabrielka našli, tatínek ho doprovázel až do nemocnice a v čekárně proseděl několik hodin, zatímco syna ošetřovali lékaři. To byla pro Gabrielka nová informace, protože při převozu omdlel a probral se až v nemocničním pokoji.

„Spadl nám s maminkou obrovský kámen ze srdce, když nám dědeček zavolal, že tě našli.“ Následovala spousta dalších omluv a vysvětlování. Tatínkovi nadřizený hrozil vypovědí, pokud v termínu nedokončí svěřený úkol. Do toho onemocněla dvojčata a musela

taktéž bohužel do liberecké nemocnice. V případě stejného města by samozřejmě měl návštěvy denně. Opět smršť omluv.

Gabrielka rmoutilo, že než aby byl jako starší bráška nápomocný, přidělal rodičům starosti navíc.

„Gabrielku,“ pohlédl na syna skrze zpětné zrcátko, „budu tě muset nechat u babičky a dědy.“

Ten jen zkrabatil čelo. Už se těšil domů.

„Neboj, jen na dva dny. Pak přivezu maminku a brášky a zas budeme všichni pohromadě. Pochop, nemůžu tě nechat doma samotného s tvým zraněním.“

A taky, abych zas neprovedl nějakou lumpárnu. Pomyslel si Gabriele káravě sám k sobě.

„Potom si sedneme a všechno pořádně probereme.“ Víc už tatínek nedodal, neboť zaparkoval u domu svých rodičů.

První babiččina slova, hned jak pustila Gabrielka z objetí, byla: „Nemáš hlad?“

Většinou odpovídal záporně, ale vůni svíčkové, která se linula z hrnce na plotně, se po několika dnech nemocniční stravy nedalo odolat. Knedlíky nadýchané tak, že se nad talířem téměř vznášely. Nůž do masa zajížděl jako do másla a omáčka naprosté blaho pro chuťové pohárky. Talíř závratnou rychlostí zel prázdnotou.

Babička postavila před dědečka šálek černého čaje a odnesla Gabrielkuv prázdný talíř. Dědeček usrkl horkého nápoje a rukou zašmátral v šuplíku pod jídelním stolem. Vyzývavě nazdvihl obočí vnukovým směrem a položil na stůl šachovnici, na kterou vysypal hrst bílých a černých kamenů. Gabriele dědečka v dámě porazil doposud

jen jednou. Podruhé byl vítězství nejbliže, když dědeček uprostřed hry usnul, ale veškeré naděje na výhru se po jeho probuzení zas vytratily. Po rozestavení kamenů Gabrielelek semknul obočí. Dědeček jeho odhodlaný pohled opětoval. Odteď proti sobě neseděli dědeček s vnukem, ale dva protivníci pevně rozhodnuti toho druhého roznést na kopytech. Hra se vyvíjela velice slibně. Ale Gabrielkovi soustředěnost nevydržela dostatečně dlouho. Svíčková a hra mu daly na chvíli zapomenout na jeho chmury. Ale ty se bumerangovým efektem vrátily v plné síle. Začal svou nepozorností zbytečně ztrácet jeden kámen za druhým, až se nakonec opět stal poraženým.

Dědečkovi neuniklo, že je myšlenkami jinde, a tak navrhl: „Nechceš se jít ven na dvůr proběhnout?“ Vzápětí se jeho pohled zadržel o chlapcovu berli. „Promiň, nechceš si jít ven zaskákat?“ opravil se s úsměvem.

Gabrielkovi se klubala myšlenka, ale ne a ne ji zachytit, proto dědečkův návrh přijal a jak jen nejlépe ve svém rozpoložení dovedl, úsměv opětoval.

Když s cinknutím zvonku nade dveřmi je za sebou zavřel, pohledem spočinul na schodech vedoucích do patra, ta mihotavá myšlenka nabyla jasného obrysu. *No jistě! Vědma. Stačí se vyškrábat do podkroví.*

Udýchaný, jako by vyšel na vysokou rozhlednu, stanul před známými dveřmi. Jen jmenovka nesouhlasila. Stálo na ní: J. Matlasová. *No což.* Pomyslel si. *Netrmácím se sem přece, abych se hned otočil.* A zaklepal.

„Momentíček,“ ozval se vysoký hlásek z hloubi bytu. Dlouhé vteřiny ticha, než zašramotil klíč v zámku, cvak. Dveře se pootevřely,

ale jen trochu. Škvíra velká jen tak, co dovolil bezpečnostní řetízek. V otvoru se objevila polovina obličeje. Na nose oko zakrývající silné brýle. Větší polovina rtů se silným nánosem červené rtěnky, lemované hlubokými vráskami.

„Co si přejete, mladý muži?“ zachraplal vysokým tónem hlas staré dámy.

„Dobrý den. Jsem vnuk Vašich sousedů. Jmenuji se Gabrielek. Sháním jednu svou známou, která tu ještě nedávno bydlela.“

Vybledlé oči staré dámy, za silnými skly, se ještě o něco zvětšily. „Ale chlapče, to si musíš plést byt. Já tu žiju již bezmála čtyřicet let. Nastěhovali jsme se sem s Alfonsem. Nechť je mu země lehká.“

Gabrielek se rozhlédl, aby se ujistil, že si skutečně nespletl dveře. Ale v podkroví byl jen jeden byt a tudíž jen jedny dveře.

„Ale před pár dny jsem se tu setkal s vědnou,“ vykoktal zmateně.

„To se ti jen něco zdálo.“ Roztřesenou rukou chvílku zápasila s řetízem, než otevřela dveře dokořán. „Pojď dál. Můžeš se přesvědčit sám, že tu žádná vědma nebydlí.“

Zaváhal. Vzpomněl si na mamčiná slova: Venku si hezky hraj. Nebav se s cizími lidmi, k nikomu nesedej do auta a nechoď k cizím lidem do bytu. Zaváhání rychle vytřásl z mysli. Není tomu tak dlouho, co se bavil se spoustou cizích lidí. Dokonce se bavil i se zvířaty. Ba co víc mluvil i se stínem, který nevrhalo žádné tělo. S cizími lidmi jezdil na cizích koních. A přespával na cizích pecích, v cizích jeskyních a zámku. A ani jednou si na mamčiná slova nevzpomněl. Proč si na ně vzpomněl právě teď? Ta paní přece není cizí, je to dle jejích slov letitá sousedka prarodičů.

Vykročil zdravou nohou a berlí se zapřel o podlahu za prahem dveří. Byt nepoznával. Místo pavučin stěny pokrývaly tapety s ornamentem květin. Na policích neležely žádné záhadné předměty, ale broušené sklo a fotografie v rámečcích. Kam jen oko dohlédlo krajkové dečky, i staříčkový televizor jedna zakrývala. Pokojové rostliny v takovém množství, že jejich zálivka musela tvořit polovinu spotřeby vody celé domácnosti.

„Posaď se,“ vybídla ho s rukou mířící ke křeslu. „Udělám ti čaj, ze speciální směsi bylin, abys klidně spal a nenavštěvoval ve snech vědmy v podkroví.“

Nevím, jestli mi bylinky v tomto pomůžou, ale horší to po nich být nemůže. Pomyslel si. Dál si prohlížel pokoj, až v něm náhle trhlo, o nohu se mu otřela černá kočka. Tentokrát ji ale neodstrčil. *Tak přece je tu něco známého.*

„Ani není moje, potvora jedna. Jednou v noci mě probudila kňouráním za dveřmi a od té doby se odsud nehnula na krok. No což, každý někoho potřebuje,“ kvapně začala vysvětlovat, když si všimla, jak si Gabrielek kočku prohlíží. Lehce nervózně dodala: „Ty ji znáš?“

Ano, jistě, právě zde v tomto bytě jsme na sebe narazili. Prolétlo mu hlavou. Ale aby svou hostitelku, které z očí vyzařoval strach z hrozící ztráty milovaného mazlíčka, uklidnil, řekl: „Ne, jen mě zaujalo, jak je dokonale černá.“

„To je,“ ulevilo se jí a položila na stolek podnos, který doposud držela v třesoucích se rukách. Do šálků rozlila čaj a nabídla sušenky. „Jsou domácí. Ne ty, co ti maminka kupuje v obchodě.“

Nemusela ho dvakrát vybízet, aby se s chutí zakousnul. Čaj provoněl místnost a sušenky se jen rozplývaly. Gabrielka kombinace

blaha v ústech a pohodlného křesla dostala do takového rozpoložení, že málem zapomněl, proč se do podkroví vydal.

Stará dáma, ač nevědomky, mu to připomněla: „Říkal jsi, že tu hledáš vědmu?“

„Ano,“ přikývnul.

„Pokud si dobře vzpomínám, před námi tu bydlela jakási kartářka a vykladačka snů. Jak ona se to jmenovala?“ sundala si brýle a kapesníčkem otřela skla. „Ach ano! Isabela. Tak se jmenovala. Isabela.“

Gabrielek si rozpomněl, jaké jméno tehdy bylo na štítku dveří. „Ano, vědma Isabela, přesně tuhle osobu jsem tu hledal.“

„Ale chlapče, tuhle Isabelu jsi tu před pár dny navštívit nemohl. Možná před pár desítkami let, pokud bys byl mnohem starší. Možná ti o ní vyprávěl dědeček a tvé podvědomí z toho vytvořilo velice živý sen.“

Gabrielek ji při tom nechal a jen přikývnul.

„Počkej!“ zastavila ho při odchodu. „Něco bych přece jen,“ nedořekla a pohledem přejížděla potemnělou chodbičku.

Napjatě vyčkával, přece jen naděje umírá poslední, ale takovou vraždu nečekal.

„Jo, už vím. Když jsme se nastěhovali, zůstaly tady nějaké krámy. Alfons je dal do krabice na půdu, že prý to bude mít jednou velkou cenu.“

Mohl bych si ty věci prohlédnout?“ žadonil s vytřeštěnými očima.

„To víš...“

Že můžeš, doplnil si předčasně v duchu Gabrielelek.

„To víš, já jsem jen ženská hloupá a těmhle věcem nerozumím. Ale soused je historik a ty krámy se mu moc líbily, že prý na nějakou

výstavu. Je to pár dní, kdy si to všechno odnesl. Takže, nic. Hezký den přeju, chlapče,“ zavřela dveře před zklamaným Gabrielkem.

Vyklopýtal ven a s funěním dosedl na lavičku před domem. Zádumčivě hleděl před sebe. Bláznivý nápad, do kterého vědomě moc naděje nevkládala, ale podvědomí přímo křičelo: bude tam a opět tě popostrčí správným směrem. Nebyla a nepopostrčila. A ani ten poslední záchvěv naděje dlouho neplápolal. Kdyby žil pan Alfons, přehraboval by se alespoň v nějakých stopách. Ale ne, ona je musí dát nějakému ... někomu. Ani jméno toho dotyčného se nedozvěděl.

Minulo pár dnů, přehouply se jako voda v peřejí, zaoblující každou nerovnost balvanů, přes které se převalí, jen ostny v Gabrielkově duši ta rychlost neotupila. Dál bolestivě bodající do okolních tkání, zanechávajíc jen další tíživé jizvy.

Celý dosavadní život strávil prací, aniž by mu do života zasahoval ženský element. V hloubi duše měl krvavé rány z dětství, které mu nedovolovaly své srdce otevřít komukoliv jinému. Týdny trávil na vykopávkách. Víkendy, na rozdíl od kolegů, kteří po barech naháněli děvčata, trávil zkoumáním vykopaných artefaktů. Ale vše se před tříadvaceti měsíci změnilo. Na městském úřadě vyřizoval pozůstalost po otci. A na chodbě potkal drobnou účetní, které se ptal, kde jsou dveře č. 14. Díky tomu, co Gabriel prožil v dětství, věřil, že andělé existují, ale nikdy nevěřil, že jednou anděla potká sám. Ale tenhle anděl byl asi němý. Na jeho dotaz ohledně dveří číslo 14 mu neodpověděla. Jen mu nevěřicně hleděla pře rameno. On zas do jejich

očí a tak dlouho, než ho to trklo. Otočil se vzad, ke dveřím číslo 14. „Jsem to ale pitomec.“ Kráska se jen souhlasně usmála a šla si po své práci.

Ještě, než zaklepal na čtrnáctku, chvílku stál a hleděl na interiérové dveře v imitaci dýhy. Vyčkával, než zašla do dveří na konci chodby. Až poté zaklepal.

„Vstupte,“ ozvalo se zevnitř.

„Dobrý den, já jsem Archanděl.“

Mladá úřednice se s cukáním v koutku podívala na svou starší kolegyni.

„Ivanko, zadrž, vím, máš nutkání se pana Archanděla zeptat, jestli náhodou není Gabriel, že? Poté, jak tě znám, vybuchneš smíchy. Ale to by byla chyba.“ Poté se obrátila na Gabriela. „Dobrý den. Prosím, přijměte moji hlubokou soustrast. Váš otec, nejen nám, ale celému městu moc chybí. Byl to skvělý člověk,“ na chvílku se odmlčela: „Kolegyně s vámi probere, co je třeba.“

Ivanka se pousmála: „Musím si vás vyhledat v systému, prosím celé vaše jméno.“

„Gabriel Archanděl.“ Nad vytřeštěným Ivančiným výrazem se musel pousmát.

Vyšel zpět na podlouhlou chodbu úřadu. Po třech krocích směrem k východu se zarazil. Otočil se zpět, v zorném poli dveře na konci chodby, zajímalo ho nejen číslo dveří, ale i jméno na štítku informačního systému. Ale váhal příliš dlouho.

Ze čtrnáctky vyšla starší úřednice s prázdným šálkem od kávy. „Východ je na druhou stranu. Nebo jste na něco zapomněl?“

„Ehmm, ne ne, já měl pocit, že vidím anděla,“ vykoktal.

„Stejný šprýmař jako otec, doufám, že ve městě již zůstanete nadobro.“

No nic. Jindy. Pomyslel si a odešel domů.

Dny ubíhaly hlemýžďím tempem. A celé je trávil péčí o maminku. Téměř každodenní procházky, ať zvolil jakýkoliv směr, končily vždy na hřbitově. Chápal to a nesnažil se měnit. I když navrhoval, v krásném prosluněném dnu procházku do parku, automaticky strkal do kapsy svíčku a zápalky. I přes jeho péči a péči místního lékaře se mamčin zdravotní stav rapidně zhoršoval. Dlouho odolával naléhání bratrů o umístění do nedalekého sanatoria. Až když si to přála maminka samotná, povolil.

Na návštěvy jezdil obden, ale nevěděl si rady s volným časem. Celý život jen pracoval, a z vydělaných peněz pramálo utratil, takže pro peníze práci nehledal. Práce si ho našla sama.

Cestou do obchodu upoutal na úřední desce jeho pozornost inzerát. MěÚ – Odbor památkové péče hledá zaměstnance na pozici ... Dál nečetl. Podíval se na hodinky a rovnou vyrazil. Ptáte se, proč tak náhle a bez rozmyšlení jednal? Pozornějším čtenářům to jistě ihned došlo. Ano, ten zářivý úsměv potkával denně v jakémkoliv lesklém odrazu, ve výlohách, oknech, dokonce i v kalužích. Na toho andílka prostě nešlo zapomenout. Gabrielovy zkušenosti s ženami byly mizivé. A společný zaměstnavatel mohla být schůdná cestička k seznámení. Cestou si vyhledal email na vedoucího odboru a zaslal mu životopis s žádostí o schůzku.

Opět se ocitnul před dveřmi v imitaci dýhy. Vedle na cedulce bylo Bc. Marek Holub, Odbor památkové péče. Než zaklepal, ozvalo se mu v kapse pípnutí. Příchozí email a v odpovědi stálo: Dobrý den,

velice mě potěšil váš zájem o volnou pozici v našem odboru. Schůzku netřeba domlouvat. Stavte se dle vašich časových možností. Udělám si na vás čas. S pozdravem M. Holub.

Ztlumil mobilní telefon a schoval ho zpět do kapsy. Zaklepal.

„Vstupte.“

„Dobrý den, já jsem Archanděl.“

„Dobrý den, posaďte se. Abych pravdu řekl, jsem překvapen. Nejen, že jste přišel jen pár vteřin poté, co jsem vám odpověděl na email, ale také mě překvapuje, že máte zájem o práci v našem odboru, který velikostí odpovídá velikosti našeho městečka. A to jsem váš životopis ještě ani nedočtl. My vykopávky zrovna neprovádíme, vyjma odklizení suti na zdejším zámku. Práce je to spíš byrokratická. Opravdu máte zájem pro nás pracovat?“

„Zajisté, jinak bych tu nebyl. Myslím, že jsem na vykopávkách strávil už dost času. Chtěl bych se usadit a věnovat čas záležitostem, které jsem doposud zanedbával.“

„Já za sebe nebudu očekávat, že se mi přihlásí jiný a už vůbec ne lepší kandidát. Takže kdy byste chtěl začít?“

„Dnes?“ odpověděl Gabriel s tázavou intonací.

Holub vytřeštil oči s pootevřeným zobákem, pardon s pootevřenými ústy. „Skvěle.“ Zvedl se a otevřel dveře do kuchyňky. „Haničko, připravte panu Archandělovi smlouvu a report pro účtárnu.“ Zkoumavě hleděl na Gabriela, ale ten nehnul ani brvou. Úředník zklamaně: „Takový úřednický vtípek, sekretářku nemám. Vytisknu vám smlouvu.“ Do počítače začal dvěma prsty vyfukávat údaje z občanského průkazu.

Gabriel se poprvé nad tímto bláznivým nápadem zamyslel. Upřeně hleděl, jak Holub datluje do klávesnice. Pohlédl na dveře, za kterými byla imaginární sekretářka. Místnost s neuvěřitelným nepořádkem. V rohu papíry, zaházený druhý stůl.

„Můžu se na něco zeptat,“ přerušil úředníkovo psaní.

„Jistě.“

„Kolik lidí pracuje ve vašem odboru památkové péče?“

„Pokud dovolíte, abych započítal i vás, tak náš tým čítá dva členy, mě a vás,“ nejistě se pousmál a hned dodal: „Nelekejte se. To je odborná část. Ještě máme dva hlídače a tři externisty na práci v terénu.“

Gabriel nevěděl, jak má na informaci reagovat, byl zvyklý na početnější týmy, tak se jen pousmál.

„Já teď zavolám na Olymp, aby naši představitelé věděli, že je místo již obsazené. Vy si s tímhle papírem dojdete na účtárnu, oni si vás zaevidují.“ Pan Holub se náhle zarazil. „Ani jste se nezeptal na mzdu.“

„Pro mě peníze nehrají zásadní roli,“ odpověděl s naprostým klidem Gabriel.

„Šťastný to člověk.“

Kéž by. Pomyslel si Gabriel.

„Účtárna je o patro níž, na konci chodby.“

Gabriel opět stanul před dveřmi v imitaci dýhy. Na štítku vedle dveří pod nápisem Účtárna, mzdová účtárna, níže jen dvě jména. Naděžda Allilujevová a Kateřina Krásná. Okamžitě mu bylo jasné, které jméno patří andělovi. *Kateřina, Kačenka, Kačka*. Prolítlo mu hlavou.

Zaklepal a vstoupil. „Nebesky krásné dopoledne, dámy.“

Místnost zela prázdnotou. Podíval se na hodinky. *Polední pauza?* Chystal se místnost opustit, když se rozléty druhé dveře po jeho pravici. Se čtyřmi šanony v náručí vstoupila korpulentní dáma.

„Dobrý den, já...“

„Fuj, chlape, to jsem se vás lekla.“

„Omlouvám se.“ Pomohl posbírat popadané šanony.

„Co potřebujete?“

„Já jsem nový...“

Nenechala ho dokončit větu. „Nový, moment, najdu si vás, křestním?“

„Ne ne, já jsem před chvilkou nastoupil do Odboru památkové péče.“ Podal jí list od p. Holuba.

Vzala si papír a beze slova počala vypisovat údaje do počítače. Ladně všemi deseti jí prsty létaly po klávesnici, proloženo občasným překliknutím myši.

„Tak už vás tam mám, kolegáčku,“ poprvé se pousmála. „Ještě ale to nespěchá, budu potřebovat doklad o nabytí kvalifikace. Stačí do konce týdne, musím si udělat kopii.“

„Co, prosím, mám donést?“ Sice asi pochopil, co má donést, ale chtěl se ujistit.

„Vysokoškolský diplom, pane,“ ozvalo se mu za zády.

Celý se zachvěl, ten hlas už slyšel, andílek. Otočil se čelem: „Dobrý den. Děkuji.“

„Á, pan pitomec,“ usmála se.

„Kačko, jak to mluvíš s naším novým kolegou!“ obořila se na kolegyni Naděžda.

„To je v pořádku, slečna mě jen citovala,“ reagoval, aniž by si uvědomil, že se celou dobu usmívá skutečně jako pitomec.

„Slečna?“ Zakryla si ústa levou rukou a uchichtla se. Na prsteníčku se blýskl snubní prsten.

Kdo by si v tuto chvíli pomyslel, že se Gabrielovi zhroutil svět, byl by na hrozném omylu. Do jisté míry s touto variantou andílkova stavu počítal. Ani v nejmenším nepředpokládal, že by žena, tak krásná, ve svém věku nebyla vdaná či zadaná. Proč být hamižný, vždyť už jen pro ten krásný a naplňující úsměv stojí za to žít. A kdo z mužů nezažil přátelství s ženou, jako by nikdy nedospěl. Zvláštní, jako by si to přál. V minulosti, ve světlých chvílkách, když se o nějaký kontakt s něžným pohlavím pokoušel, byl jako slon v porcelánu.

„Takže kolegáček? To nám tu bude pán bloumat po chodbách častěji, že?“ podotkla, když usedala za svůj psací stůl.

„Kde mám kancelář a kde je účtárna, již vím, takže jsem už dostatečně zorientovaný.“

Následující den jeho kroky vedly rovnou na účtárnu. Cestou se zastavil v květinářství. Doma uvažoval, že by květiny v barvě vytiskl a vložil do desek před diplom a poté jen nadhodil, že je to omluva za tu slečnu. Hloupý nápad však zapudil. Koupil krásný, ale decentní svazek květin. A zcela nápadně je cestou schovával za zády. Na chodbě potkal paní Naděždu.

„Dobrý den, to je ale fofr, nesete mi ten diplom, že? Chvilíčku počkejte uvnitř, hned jsem u vás,“ oslovila ho první.

„Dobrý den, zajisté. Nespěchejte.“

Zaklepal na již známé dveře.

„Volno,“ ozvalo se zevnitř.

„Dobrý den.“ Na nic nečekal a pln odhodlání přistoupil k paní Kateřině. „Chtěl jsem se omluvit za tu slečnu, mladá paní.“

Andílek k němu vzhledla: „Dobrý den. A za zády schováváte ten diplom, co nám máte přinést, že?“

„Ehm, né, vlastně ano. Tady ta je pro vás, součást mé omluvy.“
Podal květiny.

„Vy jste ale prdlouš.“ A odměnila Gabriela rozzářeným úsměvem.

Dny míhaly kolem, jako sedačky na řetízkovém kolotoči. Nová práce ho sice neuchvátila, z drtivé většiny šlo o takzvané papírování. Štosity spisů se mu hromadily na stole. Na to nebyl zvyklý, jeho stůl byl doposud vždy zaplněn fragmenty z nalezišť. Několika štětci na očišťování a stolní podsvícenou lupou. Jediný papír, který míval na stole, byl poznámkový blok. Aktuálně zpracovával žádost na NPÚ (Národní památkový úřad) o dotace z programů Ministerstva kultury. Každá taková žádost, podle interních pokynů, musela projít celým úřadem, aby se vychytily případné chyby. Nejčastěji se Gabrielovi vracely přílohy žádosti. Bohužel jen s přilepeným žlutým lístkem: Chyby na stranách 4 a 15 nutno opravit. *Ale jaké chyby?!* Rozčiloval se. Jedinou výjimkou byla účtárna. Pokud byly chyby v rozpočtech a tyto přílohy kontrolovaly účetní, měl nalepené lístky ve tvaru šipky u jednotlivých chyb i popiskem textu opravy. Rozpočtovou přílohu

právě opravoval. Jako první odlepil velký lístek, na němž stálo: *Nesmutněte, kontroluji i horší. Však se do toho dostanete. K. K. (Prosím o opravení a doručení k parafování, nejpozději čtvrtek ráno. V pátek mám volno. Děkuji.)*

Koukl do kalendáře, který je vlastně den. Středa. *To vidím na přesčas.* Pomyslel si.

Příštího dne ráno osobně roznesl do jednotlivých kanceláří opravené přílohy k parafování. Dveře na konci chodby v druhém patře si nechal nakonec. Stavil se v kiosku a koupil ovesnou v čokoládě máčenou placku. A citronový čaj s medem. Takto snídaňově vybaven zaklepal na dveře účtárny.

„Dobrý den,“ pozdravil opět prázdnou kancelář.

Paní Naděžda se opět vynořila ze dveří po pravé straně s šálkem kávy v ruce. „Dobrý den, Gabrieli. Máte pro nás opravenou přílohu, že? Ukažte, rovnou vám to oštempluju.“

„Jistě, jen si tu položím ten kelímek, docela pálí.“ Odložil čaj a placku na stůl paní Kateřiny a podal Naděždě přílohu. Otočil se a odcházel z otevřených dveří.

„Počkejte! Zapomněl jste si tu snídani.“

Nestihl se ani otočit, když se kolem něj protáhla, jako vždy krásná a usměvavá Kateřina. „Dobrý den.“

„Dobrý den,“ pozdravil ji. „To není moje snídaně,“ odpověděl Naděždě.

Kateřina se usadila za svůj stůl, šáhla po placce a tiše podotkla: „Prdlouš.“

Vrátil se do kanceláře. Kolega tam ještě nebyl. Usadil se a znechuceně vzal další spis, co potřeboval opravu. Zastesklo se mu po

vykopávkách. Strhl žlutý lístek ze spisu a na něm překvapivě stálo: V pořádku. Děkuji. *Vau, to je poprvé!* Pomyslel si.

Rozlétly se dveře a vstoupil Marek: „Kolegáčku, mám novinky. Kterou chceš slyšet první? Tu dobrou nebo tu dobrou?“

„Ahoj. Tak třeba tu dobrou.“ Odpověděl se zvednutým obočím.

„Starosta bude mít padesátku. Bude pořádat v pátek navečer oslavičku, dole v zasedačce. Bude točené, něco i ostřejšího. A hlavně je to bývalý řezník, takže bude i nějaká mňamka do volátka,“ otřel si hřbetem ruky imaginární sliny.

„A jak to bude s dárkem? Skládali jste se starostovi na nějaký společný dárek? Nebo každý sólo?“

„Skládali jsme se. Zařizují to děvčata z účtárny. Myslím, že odpoledne jedou něco koupit, tak jestli chceš taky přispět, ještě to stihneš.“

Gabriel šáhl do kapsy, nahmatal peněženku, zkontroloval obsah. A jako mladíček seběhl schody o patro níž. Na chodbě potkal paní Naděždu. „Pane Archanděli, vám se po nás nějak stýská.“

„Jen chci přispět na dárek pro starostu,“ pošeptal.

„Běžte za kolegyní, ona má na starosti kasu.“ Šibalsky na něho mrkla a pokračovala dále chodbou.

Po zaklepaní vstoupil. „Dobrý den.“

„Dobrý den opět přeji. Pane Archanděli...“

„Gabriel, mohu-li vás poprosit,“ netaktně ji přerušil.

„Kateřina,“ podala mu ruku. „Musím ti poděkovat, přesně ses trefil. Teda přesně ses s tou plackou trefil. Nevím, jak jsi to tušil, že zrovna dneska zaspíme, ale ta pozornost přišla moc vhod, děkuji. Co pro tebe na oplátku mohu udělat?“

„Jen chci přispět na dárek pro starostu, ale nevím, kolik se tak přispívá.“

„Výše příspěvku záleží na pozici,“ odpověděla.

„A já jsem na jaké pozici?“ nadále vyzvídal, aby nepřispěl málo, nebo moc, čímž by zahanbil kolegy.

„Záleží na tom. U mě jsi po dnešním ránu na pozici k nezaplacení,“ usmála se nad žertíkem. „Úředníci přispívají tři sta, vedoucí odborů pět set a místostarosta dával tisíc korun.“

Vyndal z peněženky paříčnický obnos a podal jí ho. „A to tam zítra budou všichni?“ zeptal se lišácky.

Kateřina vstala ze židle a podívala se Gabrielovi do očí. „Ptáš se na všechny, nebo tě zajímá přítomnost konkrétní osoby?“

Právě byl odhalen. „No, všeobecně všichni a ty taky?“

Rozesmála se. „Ano. Dáme skleničku a řeč, ju.“

Vrátil se do kanceláře. Ještě ho čekala druhá dobrá zpráva, ale co mohlo tu první předčít? Určitě nic, ale dobrých zpráv není nikdy dost.

„Vyřízeno?“ zeptal se Marek.

„Hotovo,“ odpověděl Gabriel stručně.

„Takže můžeme vyrazit?“

„Někam jdeme?“ podivil se Gabriel. Za celou dobu v pracovní době neopustili budovu.

„Na zámek. Při odklizení suti ve sklepení něco objevili. Určitě tě to bude zajímat.“

Gabriel si vzpomněl na svůj včerejší povzdych. Opravdu mu práce v terénu chyběla. Při té představě ho až zarazilo. Ze skříně vytáhl svou

brašnu, kterou tam uložil druhý den po nástupu. Doposud se na ni jen prašilo. „Připraven,“ vyzval Marka k odchodu.

Procházeli bránou zámku a vzpomínky na něho začaly padat jako balvany. Mírný kopeček k zámku dal bez problémů, i když jeho kondička by mohla být mnohem lepší. Momentálně se mu tep zvýšil a dech zrychlil.

Marek si všiml jeho stavu. „Jsi v pořádku?“

„Ano, v naprostém pořádku. Jen jsem už dlouho nebyl v terénu, to bude tím vzrušením,“ v dobrém zalhal. Hlava se mu zatočila, musel na chvílku uprostřed nádvoří zastavit.

„Gabrieli?“ Marek se na něho s vážností v hlase obrátil.

„Jen koukám, co práce se tu odvedlo, za ty roky.“

„Ano, s tou troškou peněz, co na to máme, je to až zázrak. Jsi zdejší rodák, tak si určitě pamatuješ, jak v hrozném stavu to tu bylo. Já ne. Jsem náplava,“ rozesmál se: „Mně už to předchůdce předal s novou střechou. Po kapičkách se snažíme dělat zázraky.“

Nádvoří uzpůsobeno pro pořádání kulturních akcí, včetně pódia a lavic, kolem kterých pokračovali ke vchodu do sklepení. Před nimi po kamenných schodech vycházeli dva dělníci s kbelíky plnými suti. „Добрый день.“ Pozdravili oba naráz.

„Dobrý den,“ odpověděl Marek. „Pan Mareček je dole?“

Druhý dělník pohodil bradou dolů do sklepení a přikývnul.

Veškeré chmury v duši, všechna ta tíha v srdci, i suché slzy zmizely. Když viděl tvar na střepy rozbitého džbánu, v nánosu špíny, prachu a hlíny. Nejde o ty chvíle, když dýcháte. Ale o ty, kdy se vám dech vzrušením zastaví. Dnes už to Gabriel zažil podruhé. Nedbal na to, že tu špínu z kalhot v oblasti kolen už nikdy nikdo nevyperě.

Poklekl nad objevem v rohu kobky na konci chodby zámeckého sklepení. Rozepnul zip své brašny a celou ji rozevřel na dvě poloviny. Z výbavy vyndal hrubý štětec a začal odkrývat fragmenty. Už tak postupoval tolikrát, že nad jednotlivými kroky ani nemusel přemýšlet. Každé ráno odraz v zrcadle se sice usmívá, ale jeho duše ne. Ale v těchto chvílích měl čakry zcela srovnané. Jen on a ozvěny dob dávno minulých v hlíně pohřbené. Velkou pinzetou přemísťoval střepy do přepravního boxu vystlaným bílým plátnem. Po posledním fragmentu svrchní části rozbitého džbánu začistoval nános prachu a místo dalších úlomků narazil na rovnou plochu. Pokračoval jemnými tahy, než předmět odkryl celý. Ztuhl a několik nekonečných vteřin hleděl na předmět. Nechápal, co to objevil.

„Děje se něco?“ zeptal se Marek, který ho celou dobu se zájmem sledoval.

Gabriel na jeho dotaz nezareagoval. Zlehka, opět zcela soustředěný, vyjmul předmět a vložil ho do dalšího přepravního boxu. Když na bílé plátno odložil poslední fragment džbánu, bylo už hodně pozdě. Boxy sestavil do patra k sobě a zajistil. Chtěl je vynést nahoru, ale pan Mareček ho zarazil.

„O to se postarám, zítra to budete mít v kanceláři, pane Archanděli.“

Ráno ale box v kanceláři nenašel. *Je brzo, chvílku počkám.* Rozhodl se.

„Dobré ráno,“ pozdravil Marek. „Jsi tu brzo.“